

A Fővárosi Törvényszék a _____ ügyvéd (_____) által képviselt FEJÉR-FOG Kereskedelmi és Szolgáltató Kft. (1118 Budapest, Breznó köz 11.) I.r. és a Földényi, Lászlai & Társai ügyvédi Iroda (1061 Budapest, Andrássy út 41. I/4., ügyintéző: _____ ügyvéd), valamint a _____ ügyvéd (_____) által képviselt W&H Dentalwerk Bürmoos GmbH (Bürmoos A-5111 Ignaz-Glaser Str. 53.) II.r. felpereseknek a dr. Dorkó Dalma vizsgáló által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., hivatkozási szám: Vj-115/2010.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2015. évi június hó 2. napján kelt 16.K.30.473/2014/36. számú ítélete ellen az I.r. felperes által 37., a II.r. felperes által 38. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2016. évi január hó 13. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket arra, hogy 15 napon belül fizessenek meg az alperesnek külön-külön 50.000 (azaz ötvenezer) – 50.000 (azaz ötvenezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak – az illetékekben eljáró hatóság külön felhívására – az I.r. felperes 440.000 (azaz négyszáz-negyvenezer) forint, míg a II.r. felperes 848.000 (azaz nyolcszáz-negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A II.r. felperes mintegy 120 éve tevékenykedik fogászati termékek gyártójaként; termékeinek értékesítésére mintegy 90 országban kerül sor. Magyarországon a II.r. felperes véghasználók (fogorvosok és fogtechnikusok) részére eszközöket nem értékesít; kizárólag nagykereskedők számára árusít. Az I.r. felperes 2002 novemberében alakult, fogászati eszközök kereskedelmével és szervizelésével üzletszerűen foglalkozó társaság. Forgalmazza és szervizeli a II. r. felperes által gyártott fogászati eszközöket, értékesítési tevékenysége nagy- és kiskereskedelem. A II.r. felperesi termékeket viszonteladók részére, valamint végfelhasználók számára értékesíti.

Az alperes 2010 novemberében indított versenyfelügyeleti eljárást a II.r. felperes vélelmezett jogsértése miatt: a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) 11.§-ának (2) bekezdés a) pontjában foglalt tényállás megvalósításával megsértve a Tpv. 11.§-ának (1) bekezdésében írt jogszabályi tilalmat. Utóbbi eljárást az I.r. felperesre, valamint a további disztribútorként tevékenykedő vállalkozásokra is kiterjesztette. Ennek során beszerezte az eljárás alá vontak nyilatkozatát, és a Tpv. 65/A.§-ában foglaltak szerinti önhatalmú kutatásra is sor került – bírósági végzés alapján. A felek nyilatkozatai, a bírósági végzés alapján folytatott kutatás, és egyéb bizonyítékok (így tanúvallomások) alapján hozta

meg az alperes a 2013. évi december hó 20. napján kelt 115/2010.VJ számú határozatát, amelyben megállapította, hogy a II.r. felperes versenykorlátozó célú megállapodást kötött az I.r. felperessel legalább 2008 márciusától 2009 májusáig, valamint a perben nem álló VII.r. eljárás alá vonttal legalább 2008 novemberétől 2009 májusáig, amikor a viszonteladási ár rögzítésére irányuló árstruktúrában állapodtak meg. Az alperes a jogsértés megállapítása mellett megtiltotta a törvény rendelkezéseibe ütköző magatartás további folytatását, és az I.r. felperest 5.500.000 forint, míg a II.r. felperest 10.600.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. A VII.r. eljárás alá vonttal szemben mellőzte a bírság kiszabását. A határozattal egybefoglalt végzésben a III., IV., V. és VI.r. eljárás alá vontakkal szemben az eljárást az alperes megszüntette. Indokolásában leszögezte, hogy a felperesek egyeztetett árképzési rendszert alkalmaztak a végfelhasználói árak mértékének kialakításakor, melynek célja a II.r. felperesi termékek forgalmazói közötti árverseny elkerülése volt (a további eljárás alá vontakkal összefüggésben). A viszonteladási ármegkötés minden olyan termék nagykereskedelmi forgalmát érintette, amelyet a II.r. felperes gyártott és magyarországi forgalmazói értékesítettek. Az érintett piac kapcsán egyrészt leszögezte, hogy a legszűkebb érintett piac Magyarország területe, de más multinacionális fogászati forgalmazók is megjelentek a magyar piacon, így az érintett földrajzi piac teljes egzakt meghatározására nem volt lehetőség. A II.r. felperes magyar piacon való részesedését 10% körül vélelmezte. Elemezte az I.r. felperes és a perben nem álló VII.r. eljárás alá vont szervizszolgáltatását és rögzítette az eljárásban előterjesztett nyilatkozatokat a feltárt dokumentumokkal és e-mail levelezéssel összefüggésben. Megállapította konklúzióként, hogy a meghatározott időszakban a viszonteladási ár rögzítésére irányuló árstruktúra alkalmazásában állapodtak meg az érintettek (a gyártó és forgalmazói). Leszögezte, hogy a jogsértő magatartással az Uniós normák is sérültek. Indokolásában az alperes rögzítette, hogy a VII.r. eljárás alá vonttal szemben a bírságot miért mellőzte, és indokolta a többi eljárás alá vonttal szembeni eljárás megszüntetést is. Részletesen, a Tptv. 78.§-ában írtak alapján, valamint a GVH Elnökének és a Versenytanács Elnökének 1/2012. számú bírság Közleményében foglaltaknak megfelelően indokolta a kiszabott bírság mértékét. Indokát adta a jogsértő magatartástól való eltiltásnak is.

Az I.r. felperes keresetében az alperesi határozat megváltoztatását és annak megállapítását kérte, hogy nem kötött versenykorlátozó célú megállapodást viszonteladási ár rögzítésére irányuló árstruktúra alkalmazására. Ezért a vele szemben alkalmazott bírság mellőzését kérte. Álláspontja szerint az alperesnek a végfelhasználói árak tárgyában folytatott levelezésből levont következtetései tévesek voltak. A figyelembe vett árlisták kizárólag a saját végfelhasználói árait tartalmazták. Az alperes határozata 244. pontjában maga elismerte, hogy konkrét bizonyítékok nem álltak rendelkezésére, márpedig közvetett bizonyítékok alapján versenyjogi felelősség megállapítására és bírság kirovására jogszerűen nem kerülhet sor. A törvényi tilalom kizárólag olyan vertikális megállapodásokra vonatkozik, amelyek megakadályozzák, korlátozzák vagy torzítják a versenyt. Múltbéli vélt szándékot, amely ténylegesen eredményre vezetett volna, bizonyítani nem sikerült. Az érintett piac és a földrajzi terület meghatározásával is adós maradt az alperes, amely súlyos ügydöntő jogsértés, mert a Tptv. 13.§-ának (2) bekezdése alapján a csekély jelentőségű megállapodásra a törvényi tilalom nem vonatkozik.

A II.r. felperes elsődlegesen súlyos eljárási szabálysértésre hivatkozva kérte az alperesi határozat megváltoztatását, és a kiszabott bírság mellőzését. Sérelmezte, hogy az alperes nem tisztázta, hogy a sokféle piac közül melyiket tette a vizsgálat tárgyává. Az alperesi megállapításokban keverednek a különböző piacra vonatkozó érvek. Nem tárta fel az alperes, hogy a viszonteladási ár milyen piacon jelenik meg, és milyen ár jelent árrögzítést. Álláspontja szerint piackorlátozás, vagy arra irányuló szándék fennállása sem lehet jogszerűen megállapítható az alperesi eljárás hiányosságai folytán. Tudomásul vette a jogsértő magatartástól való eltiltást azzal, hogy jogsértés hiányában a felhívást indokolatlannak tartja. A perben nem álló VII.r. eljárás alá vonttal összefüggésben is kifejtette

álláspontját.

Az alperes ellenkérelmében a felperesek keresetének elutasítását és perköltséget kért. Kifejtette, hogy a viszonteladói ár és végfelhasználói ár a perbeli esetben az I.r. felperes vonatkozásában ugyanazt jelentette. Kifejtette, hogy nem kell pontosan meghatározni azt, hogy mi volt az a pontos minimál-árlista, amelynek betartásában a felek megállapodtak, ha egyébként a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható, hogy az árrögzítésre vonatkozó megállapodás érvényben volt a felek között. Legfelsőbb Bírósági eseti döntésre hivatkozva azzal érvelt, hogy önmagában a megállapodás léte a Tpvt. 11.§-ába ütköző jogsértést alátámasztja. Kifejtette álláspontját a Tpvt. 13.§-ában írtakkal összefüggésben, és azzal érvelt, hogy határozata meghatározott pontjaiban részletesen kifejtette, miszerint a további eladási ár tilalmazott céljánál fogva versenykorlátozó.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét elutasította; indoklásában idézte a Tpvt., a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.), valamint a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) általa meghatározónak tartott és döntése alapjaként figyelembe venni szándékozott rendelkezéseit. Megállapította, hogy az alperes eljárása során súlyos, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértést nem követett el. E körben fővárosi ítéletablai eseti döntésre utalással hangsúlyozta, hogy önmagában az eljárás elhúzódása nem alapozza meg a határozat hatályon kívül helyezését, a vonatkozásban pedig a felperesek álláspontjukat nem fejtették ki, hogy az eljárás elhúzódása az ügy érdemére bármilyen hatással lett volna. Megállapította, hogy az alperes a tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett, a döntéséhez szükséges tényállást tisztázta, és az irányadó tényeket rögzítette. Az Uniós normák és a Tpvt. 11.§-ának (1) bekezdése alapján hangsúlyozta, hogy tilos a vállalkozások közötti megállapodás és összehangolt magatartás. Kifejtette, hogy nem lehet csekély jelentőségű az a megállapodás, amely vételi vagy eladási árak versenytársak közötti közvetlen vagy közvetett meghatározására, vagy a piac versenytársak által történő felosztására vonatkozik. Elemezte a tanúvallomásokot, és megállapította, hogy a tanúk vallomása az alperes által beszerzett okirati bizonyítékokat nem tette vitássá. Vizsgálta az alperesi határozat mellékletének a jogsértést alátámasztó bizonyítékok felsorolását tartalmazó 1. táblázatát és leszögezte, hogy a rendelkezésre álló levelezések, és az alperesi eljárásban feltárt tényállás alapján helytálló volt az alperes megállapítása, miszerint a felperesek összehangolt magatartást tanúsítottak, amely a verseny korlátozására alkalmas volt. A verseny korlátozására irányuló megállapodások körében arra a töretlen és felsőbb bíróság által kidolgozott gyakorlatra utalt, miszerint a verseny korlátozásában, sajátos piac felosztásban megállapodó felek esetében a cél a versenynyomás csökkentése, a munkák elosztása, a haszonból való részesedés, ezért a felek a tilalmazott magatartást igyekeznek leplezni. Így nincs annak jelentősége, hogy a jogsértést az alperes a rendelkezésére álló közvetett bizonyítékok alapján állapítja meg: mert a perbeli esetben az elektronikus levelek, egyéb írásbeli levelek, jegyzetek, és iratrészletek alkalmasak voltak együttes mérlegelésükkel a jogsértés megalapozására. A felpereseknek a jogsértés hiányát alátámasztandóan a szerencsétlen szóhasználatra alapított érvelésével nem értett egyet. Nem fogadta el a VII.r. eljárás alá vonttal szemben felsorakoztatott kifogásokat sem. Végül megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperesekkel szemben alkalmazott bírság megfelel a törvényi és közleményi követelményeknek.

A felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását kérték.

Az I.r. felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a keresetének való helyt adást és perköltséget kért. A Pp. 339/B.§-ára utalással állította, hogy az alperes az eljárási szabályokat nem tartotta be, mert a vizsgálati eljárásra megállapított törvényi határidőt jelentősen túllépte, ezzel garanciális

szabályt sértve. Az alperes határozata azért is megalapozatlan, mert az alperes hol viszonteladási ár rögzítésére irányuló árstruktúra alkalmazását rötta terhére, hol végfelhasználói árakat említett. Az ezzel kapcsolatos alperesi érvelést nem fogadta el, hiszen a viszonteladási ár az az ár, amelyet a kereskedők egymás között alkalmaznak, míg a végfelhasználói ár az az ár, amelyet a fogyasztónak fizetnie kell. Állította, hogy az alperes téves mérlegeléssel állapította meg a jogsértést, mert a lefoglalt számlák alapján sem a viszonteladói, sem a végfelhasználói árak között nem volt egyezés.

A II.r. felperes az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének való helyt adást, valamint perköltséget igényelt fellebbezésében. Egyezően az I.r. felperessel sérelmezte a viszonteladói és végfelhasználói árak közötti különbség alperes általi mellőzését. Ugyancsak egyezően az I.r. felperessel a számlák tartalma téves értelmezését, és figyelmen kívül hagyását is kifogásolta. Egyetértésben az I.r. felperessel súlyos, az ügy érdemére kiható eljárási szabálysértésként kérte figyelembe venni az alperes tekintetében az eljárás elhúzódsát. Végül kérte figyelembe venni azt, hogy az alperes piaci részesedését nem határozta meg, ily módon a csekély jelentőségű megállapodásra vonatkozó törvényi lehetőséget elzárva tőle. Tévesnek ítélte meg az alperes azon álláspontját, hogy a jogsértő megállapodás megállapításához elegendő a versenykorlátozó magatartás célzata vagy lehetséges kifejtése.

A fellebbezési ellenkérelemre vonatkozó észrevételében fenntartotta korábbi álláspontját a jogsértés tekintetében és állította, hogy sem célja, sem érdeke nem volt versenykorlátozási megállapodás kötése.

Az alperes ellenkérelmében a határozatában és az elsőfokú eljárásban előadottakat fenntartva az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A felperesek fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet jogszerűségét a Pp. 253.§-ának (3) bekezdésében foglaltak alapján a felperesek fellebbezése és az alperesi ellenkérelem keretei között vizsgálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló peradatoknak és bizonyítékoknak a Pp. 206.§-ában írtak szerinti egyenként és a maguk összességében való értékelésével és meggyőződése szerinti elbírálásával helyesen állapította meg az irányadó tényállást. Megállapította a törvényszék, hogy az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesek keresete nem teljesíthető.

Döntésével és annak kimerítő részletességű indokolásával a másodfokú bíróság lényegében egyetértett, ezért azt nem ismétli meg. Hangsúlyozza azonban, hogy a felperesek fellebbezésükben az elsőfokú bíróság mérlegelésének okszerűségét, döntésének jogszerűségét megdöntő érveket egyáltalán nem hoztak fel.

Elsődlegesen hangsúlyozza a másodfokú bíróság, hogy az ügyintézési határidő túllépésével kapcsolatos kifogással szemben a Pp. 339.§-ának (1) bekezdése értelmében csak az ügy érdemére is kiható eljárási szabálysértés teszi lehetővé a határozat hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását. Ilyen érdemi kihatást azonban sem az I., sem a II.r. felperes nem hozott fel. Az elintézési határidőt a Tpv. állapítja meg, annak túllépéséhez azonban (a hivatalból indított eljárások tekintetében) jogkövetkezményt nem ír elő. Ebből következően a Pp. 339/B.§-ára alapított kifogás azért sem volt elfogadható, mert az eljárási határidő túllépése tekintetében e jogszabályhely rendelkezést nem tartalmaz. Az az álláspont, hogy az eljárás elhúzódsa súlyos jogsértés, elfogadható. Az alperes azonban a Tpv. 44.§-a alapján irányadó Ket. 50.§-a szerint a szabad bizonyítás talaján eljárva szerezte be a bizonyítékokat, és azokat a Ket. 50.§-ának (6) bekezdése

szerint mérlegelte. A bizonyítékok értékelése mint mérlegelés nem azonos a mérlegelési jogkörben hozott döntéssel. Miként a Kúria a 2/2015. (XI.23.) KMK véleményében leszögezte, mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozatnak az a határozat minősül, amelyben a hatóság döntését olyan jogszabályra alapozza, amely kizárólag a döntés kereteit jelöli ki. Nem minősül mérlegelési jogkörben hozott határozatnak az a határozat, amelyben a hatóság a határozathozatalhoz szükséges bizonyítékok értékelése alapján döntési lehetőségeket nem biztosító jogszabály alkalmazásával dönt. Akkor tehát, amikor az alperes a perbeli esetben a bizonyítékokat a szabad bizonyítás rendszerében mérlegelte, és a felperesi jogsértést megállapító döntését meghozta, nem mérlegelési jogkörben döntött. Mérlegelési jogkörben a jogsértés megállapítását követően az eltiltás, illetve bírság következmény alkalmazásakor járt el az alperes.

Alaptalanul hivatkoztak a felperesek a végfelhasználói ár és viszonteladói ár közötti különbségre is, hiszen a viszonteladói ár akkor érvényesült, mikor további kiskereskedő részére történt értékesítés, míg a végfelhasználók a felhasználó szakemberek voltak. Bármelyikre vonatkozó árkikötés jogsértő.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a jogsértő célzatú megállapodás esetében további feltételek vizsgálata a jogsértéshez nem szükséges. A célzat hiányát a felperesek fellebbezésükben csak állították, nem bizonyították. Az alperesi bizonyítékok hiányára alapított érvelést a másodfokú bíróság nem tudta elfogadni, mivel töretlen az a bírói álláspont, miszerint a piackorlátozó ármegállapodások esetében is érvényesült az az elv, hogy a bizonyítékok mérlegelésével, azoknak egy logikai lánc mentén való felfűzésével kialakított meggyőző határozattal szemben kell az érintetteknek a jogsértés hiányát bizonyítani. Egy logikai lánc mentén felfűzött magatartás megállapításához részbizonyítékok, közvetett bizonyítékok, azoknak a mérlegelése és magyarázata alapján való egységbe foglalása is elégséges. A gazdasági verseny működéséhez pedig az szükséges, hogy a piaci szereplők tartsák tiszteletben egymás döntési szabadságát, piaci döntéseiket önállóan, a versenytársaktól függetlenül hozzák meg. Ennek mellőzésével a piac versenyre gyakorolt hatása mérsékelhető, kiküszöbölhető, azaz a versenynyomás megszűnik. Ez pedig a verseny szabadságának korlátozását jelenti. A perbeli esetben is elegendő volt a verseny torzításának vagy kizárásának, azaz a jogsértő célzatú (megállapodás) hatásának a bekövetkezése nélkül is az erre alkalmas együttműködés önmagában a jogsértés megállapításához.

A II.r. felperesnek az érintett piaccal kapcsolatos kifogásával összefüggésben leszögezi a Fővárosi Törvényszék, hogy annak elsődleges szerepe az, hogy megállapítható-e a versenykorlátozás csekély jelentősége. A bagatell kartell ugyanis a Tpv. 13.§-a szerint nem esik a Tpv. 11.§-ában szereplő tilalom hatálya alá. A mentesülés azonban nem alkalmazható, ha a tilalmazott magatartás ármeghatározásra, illetve piacfelosztásra vonatkozik. Amint arra a Legfelsőbb Bíróság több eseti döntésében rámutatott (pl. Kfv.IV.37.258/2009/8., Kfv.IV.37.236/2009/11.), az ármeghatározó, illetve piacfelosztó kartell esetén sem a piaci részesedés megállapításának, sem magának az érintett piac meghatározásának nincs különösebb relevanciája. Mivel a jelen esetben ilyen versenyjogsértések valósultak meg, ezért teljesen pontos, mindenre kiterjedő piacmeghatározásra nem is volt szükség. A részletes piacmeghatározást hiányoló II.r. felperesi érvek azért is alaptalanok, mert önmagában a piaci részesedés megállapítását hiányoló állításokon túl arra vonatkozóan még érveket sem adott elő a II.r. felperes, hogy a részesedés mértékének meghatározása milyen következményekkel járhatott volna, mennyiben eredményezhette volna mentesülését. Egységes továbbá mind az uniós, mind a magyar versenyjog annak megítélésében, hogy ár-, illetve piacfelosztó magatartás esetén csekély súly miatti mentesülés kizárt.

Egyetért a törvényszék azzal, hogy minden megállapodáshoz szükséges a felek akarategysége. A kartelltilalom azonban azt jelenti, hogy minden olyan magatartás (pl. kapcsolatfelvétel) jogsértő, amely során az érintettek jövőbeni piaci fellépésüket egymás tudomására hozzák a versenynyomás elkerülése, csökkentése érdekében. Csak az elhatárolódás vezethet a jogsértés hátrányos következményeitől való szabaduláshoz. Az alperes az érintettek üzenetváltásai, az e-mailek, levelezés, felek nyilatkozatai, a termékkatalógusban ajánlott II.r. felperesi kiskereskedelmi árak, a meghatározott árszorozók (82-85. pont) figyelembevételével, mérlegelésével állapította meg a felperesek jogsértő magatartását. Sikeretlenül hivatkoztak a felperesek a megállapodás hiányának alperesi megállapítására is, mert az alperes határozata 244. pontjában csak azt mondta ki, hogy bár az időpont pontosan nem ismert, de megállapodás létrejött.

Utal még arra a törvényszék, hogy az alperes a perbeli esetben a tényállás kereteit, a tények körét a konkrét ügy sajátosságainak megfelelően a döntéséhez szükséges mértékben határozta meg, és a megállapított tényállásból hozta meg döntését. E vonatkozásban a felperesek a keresetüket megalapozó körülményeket, tényeket a Pp. 164.§-ában írtak szerint őket terhelő bizonyítási kötelezettségük ellenére sem tártak fel.

Egyébként megjegyzi még a másodfokú bíróság, hogy a felperesek fellebbezésükben az elsőfokú ítélettel összefüggésben a jogsértő magatartástól való eltiltás, illetőleg a bírság kiszabása és mértéke tekintetében releváns érveket nem sorakoztattak fel, ezért e körben és a fellebbezések keretei között eljárva a másodfokú bíróság a részletes indokolást mellőzte, tekintettel arra is, hogy e körben az alperes határozatát részletesen indokolta.

Mindezek folytán a Fővárosi Törvényszék az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdésében foglaltak alapján helybenhagyta.

Az alperes másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megfizetésére a másodfokú bíróság a Pp. 78.§-ának (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte a felpereseket külön-külön. Kötelesek továbbá a felperesek viselni az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 43.§-ának (3) bekezdésében írtakra tekintettel a 39.§ (3) bekezdés b) pontja és 46.§-ának (1) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési illetéket a bírósági eljárásban alkalmazandó költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján, ugyancsak külön-külön.

Budapest, 2016. évi január hó 13. napján

Borsainé dr. Tóth Erzsébet s.k. a tanács elnöke, előadó,
dr. Páldy Zsuzsanna s.k. bíró

dr. Sára Katalin s.k. bíró